

Primer Premi de Poesia de segon cicle d'ESO Miguel Martí i Pol Montserrat Vivas

L'EMBRANZIDA DEL MAR

El mar. Espetec breu,
mort d'adolescència sobre la sorra tèbia.

Platja.

El mar. Àmbit exacte:

allà acaba,
aquí comença,
aquí estic jo,
allà està ella.

Absència.

El mar. Embat pla contra les roques tallades.

Escriu amb blanca escuma
el secret que s'amaga més enllà de les onades.

El desxifra el vent.

Secret.

El mar. Sal als llavis que beso,
i aquesta gota que va rodant, aliena,
per galta sense plor.

La sal i l'aigua en l'amor i en l'aire.

Alts murs de l'aigua, torres altes,
aigües de sobte negres contra res,
impenetrables, verdes, grises onades,
aigües de sobte blanques,
enlluernades.

Aigües com el principi de les aigües, com el principi mateix
abans de l'aigua, les aigües inundades per l'aigua, aniquilant el que
fingeix l'aigua.

On comences, mar, on acabes?

On et vesses roca del mar?

No sóc la pedra que es precipita, sóc la seva caiguda, i més.

ESCRITS PREMIATS
DELS ALUMNES DE L'
IES LA MAR DE LA FRAU

VI PREMIS LITERARIS
"MIQUEL MARTÍ I POL" DE POESIA
I "MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN" DE PROSA
Sant Jordi 2009

Sóc l'abisme, el cercle d'ombra en la qual s'aprofundeix.
És el temps que es congela.

El mar castiga el clamor de les botes,
que passen en sec sense por de trepitjar els rostres,
aquells que besant-se sobre la sorra llisa,
prenen formes de petxines de dues en dues.

El mar bat només com un mirall, com una il·lusió d'aire,
com aquell vidre vertical on la sequedat del desert fingeix una aigua
o una remor de somnis inquietants perseguint-se.

El mar, tancat en un dau, desencadena la seva fúria,
les vores del qual inundarien el món
i només podrien contreure's amb
el seu somriure.

El mar batega com una ploma enamorada o com una ploma deslliurada,
la facilitat d'aquesta en volar pels cels,
és només el sospir,
de l'abisme fugint
d'una tempesta començada.